Agatha Christie

Problemă în golful Pollensa

Vaporul de la Barcelona spre Mallorca îl lăsă pe domnul Parker Pyne la Palma în primele ore ale dimineții şi pe dată fu deziluzionat. Hotelurile erau ocupate! Cel mai bun loc pe care-l găsi a fost un fel de dulap neaerisit cu priveliştea spre curtea interioară a unui hotel din centrul oraşului – adăpost ce nu i-a convenit domnului Parker Pyne. Proprietarul hotelului nu luă în seamă dezamăgirea sa.

— Ce doriți să fac? Spuse acesta, ridicând din umeri.

Palma de Mallorca era plină de oameni acum! Era o schimbare în bine! Cu toții, englezi, americani – veneau iarna în Mallorca. Era aglomerație peste tot. Domnul din Anglia n-ar fi putut găsi cu siguranmță nimic nicăieri, cu excepția, poate la „Formentor" unde prețurile erau atât de uriaşe încât chiar şi străinii dădeau înapoi.

Domnul Parker Pyne se servi cu o cafea şi un corn şi ieşi să viziteze catedrala, dar îşi dădu seama că nu prea avea chef să aprecieze frumuseți arhitecturale.

Apoi avu o discuție cu un taximetrist prietenos într-o franceză stricată, amestecată cu spaniola locului, timp în care discutară meritele şi posibilitățile de la „Soller", „Alcudia", „Pollensa" şi „Formentor" – care erau hoteluri bune dar foarte scumpe.

Domnul Parker Pyne fu îmboldit să întrebe cât de mult costă.

Obişnuiau să ceară, spunea taximetristul, o sumă care părea absurdă şi ridicolă şi asta pentru că ştiau foarte bine că englezii veneau aici pentru că preturile nu le considerau care mici şi

Agatha Christie

Problemă în golful Pollensa

Vaporul de la Barcelona spre Mallorca îl lăsă pe domnul Parker Pyne la Palma în primele ore ale dimineţii şi pe dată fu deziluzionat. Hotelurile erau ocupate! Cel mai bun loc pe care-l găsi a fost un fel de dulap neaerisit cu priveliştea spre curtea interioară a unui hotel din centrul oraşului – adăpost ce nu i-a convenit domnului Parker Pyne. Proprietarul hotelului nu luă în seamă dezamăgirea sa.

— Ce doriţi să fac? Spuse acesta, ridicând din umeri.

Palma de Mallorca era plină de oameni acum! Era o schimbare în bine! Cu toţii, englezi, americani – veneau iarna în Mallorca. Era aglomeraţie peste tot. Domnul din Anglia n-ar fi putut găsi cu siguranmţă nimic nicăieri, cu excepţia, poate la „Formentor” unde preţurile erau atât de uriaşe încât chiar şi străinii dădeau înapoi.

Domnul Parker Pyne se servi cu o cafea şi un corn şi ieşi să viziteze catedrala, dar îşi dădu seama că nu prea avea chef să aprecieze frumuseţi arhitecturale.

Apoi avu o discuţie cu un taximetrist prietenos într-o franceză stricată, amestecată cu spaniola locului, timp în care discutară meritele şi posibilităţile de la „Soller”, „Alcudia”, „Pollensa” şi „Formentor” – care erau hoteluri bune dar foarte scumpe.

Domnul Parker Pyne fu îmboldit să întrebe cât de mult costă.

Obişnuiau să ceară, spunea taximetristul, o sumă care părea absurdă şi ridicolă şi asta pentru că ştiau foarte bine că englezii veneau aici pentru că preţurile nu le considerau oare mici şi rezonabile?

Domnul Parker Pyne spuse că aşa stăteau lucrurile, dar totuşi ce sume cereau la „Formentor”.

Un preţ incredibil!

Perfect – dar care era preţul exact?

Conducătorul auto consimţi în cele din urmă să răspundă în cifre.

Cu amintirea proaspătă a preţurilor de la hoteluri din Ierusalim şi Egipt, cifra îl făcu totuşi pe domnul Parker Pyne să se cutremure.

Au căzut la înţelegere, bagajele domnului Parker Pyne au fost încărcate în taxi într -o manieră oarecum întâmplătoare, şi au pornit-o să facă rondul insulei, încercând la gazde mai ieftine, dar având ca obiectiv final „Formentor.”

N-au atins acei ultim lăcaş al abundenţei, deoarece, după ce au trecut prin străzile înguste din Pollensa şi au urmat linia unduitoare a malului mării, au ajuns la hotelul „Pino d'Oro” – clădire mică aşezată pe malul mării, cu o privelişte care, în aburii unei dimineţi frumoase, aveau aerul elegant şi vag al unei stampe japoneze. Pe dată, domnul Parker Pyne îşi dădu seama că asta şi numai asta căuta. Opri taxiul, trecu prin poarta vopsită, cu speranţa că va găsi un loc liniştit.

Soţii, care deţineau hotelul, nu ştiau nici engleză, nici franceză. Cu toate acestea, problema se încheie în mod satisfăcător. Domnului Parker Pyne i s-a dat o cameră cu vedere spre mare, bagajele i-au fost descărcate, taximetristul şi-a felicitat pasagerul pentru că a evitat monstruoasele exigenţe ale „acestor noi hoteluri”, şi-a primit plata şi a plecat după ce i-a salutat vesel în stil spaniol.

Domnul Parker Pyne se uită la ceas şi văzând că-i abia zece fără un sfert ieşi pe o mică terasă scăldată în lumina puternică a dimineţii şi comandă, pentru a doua oară în dimineaţa aceea, cafea şi cornuri.

Se aflau patru mese, una la care stătea el, una de pe care tocmai se debarasa micul dejun şi celelalte două ocupate. La cea mai apropiată de el se afla o familie formată din tată, mamă şi două fete mari – germani. Dincolo de ei, în colţul terasei, şedeau ceea ce părea clar a fi mamă şi fiul – englezi.

Femeia avea vreo 55 de ani. Cu părul cenuşiu într-o nuanţă plăcută, era îmbrăcată cu gust dar nu la modă întrun deux pieces de stofă şi avea aerul acela sigur de sine caracteristic englezoaicei obişnuite să călătorească mult în străinătate.

Tânărul care stătea în faţa ei ar fi putut avea 25 de ani şi era tipic pentru categoria socială şi vârsta sa. Nu era nici frumos, nici urât, nici înalt, nici scund. Se vedea clar că se afla în cele mai bune relaţii cu mama sa – făceau mici glume împreună – şi el era foarte atent în a o servi.

Aşa cum stăteau de vorbă, ochii ei îi întâlniră pe cei ai domnului Parker Pyne. Îl măsurară cu nonşalanţa unei femei bine crescute, dar el îşi dădu seama că fusese analizat şi categorisit.

Fusese recunoscut ca englez şi, fără îndoială, la timpul potrivit, vreo remarcă plăcută, comună îi va fi adresată.

Domnul Parker Pyne nu avea nici o obiecţie în mod deosebit. Concetăţenii săi îl cam plictiseau în străinătate, dar îşi dorea să petreacă timpul de peste zi de o manieră amicală. Într-un hotel mic s-ar fi creat tensiune, dacă nu procedai aşa. Era sigur că această femeie îndeosebi avea excelente „maniere de hotel”, cum le numi el.

Tânărul englez se ridică, făcu o oarecare remarcă în glumă şi intră în hotel. Femeia îşi luă scrisorile şi geanta şi se aşează într-un scaun cu faţa la mare. Deschise un

exemplar din „The Continental Daily Mail”. Stătea cu spatele la domnul Parker Pyne.

În timp ce-şi sorbea ultima picătură de cafea, domnul Parker Pyne privi în direcţia ei şi pe loc încremeni. Se simţea neliniştit… Neliniştit de paşnica continuare a vacanţei sale! Acel spate era îngrozitor de expresiv. În timpul vieţii cunoscuse multe astfel de spinări. Rigiditatea sa, tensiunea poziţiei – chiar fără să-i vadă faţa el ştia prea bine că ochii erau plini de lacrimi – că femeia se stăpânea cu un efort teribil.

Mişcându-se cu băgare de seamă, ca un animal hăituit, domnul Parker Pyne se reîntoarse în hotel. Doar cu o jumătate de oră mai înainte i se ceruse să-şi treacă numele în registrul de pe birou. Acolo se afla o semnătură frumoasă – C. Parker Pyne, Londra.

Domnul Parker Pyne observase, câteva rânduri deasupra, numele a doi sosiţi: doamna R. Chester, domnul Basil Chester – Holm Park, Devon.

Apucând tocul, domnul Parker Pyne scrise repede ceva peste semnătura lui. Acum se citea (cu dificultate) Christopher Pyne.

Dacă doamna R. Chester era nefericită la Pollensa Bay, nu-i va fi uşor să-l consulte pe domnul Parker Pyne.

Deja acest gentleman se minunase de multe ori că atât de numeroşi oameni, pe care-i întâlnise în străinătate, îi cunoşteau numele şi îi reţinuseră realizările. În Anglia multe mii de oameni citeau zilnic „The Times” şi puteau răspunde foarte sincer că n-au auzit în viaţa lor un asemenea nume. În străinătate, se gândi el, ziarele sunt citite mai temeinic. Nici o ştire, nici chiar coloanele cu reclame nu le scapă.

Vacanţele sale fuseseră deja întrerupte cu mai multe prilejuri. Avusese de-a face cu o întreagă serie de probleme, de la crimă la încercare de şantaj. Era hotărât să aibă linişte în Mallorca. Simţea instinctiv că o mamă deprimată i-ar putea tulbura considerabil această pace.

Domnul Parker Pyne se acomodă de minune la „Pino d'Oro”. În apropiere se afla un hotel mai mare, „Mariposa”, unde stătea o mulţime de englezi. De jur împrejur se afla o întreagă colonie de pictori. Te puteai plimba de-a lungul mării spre satul de pescari unde se afla un bar – loc de întâlnire pentru oameni – şi câteva magazine. Totul era foarte liniştit şi plăcut. Fetele se plimbau în pantaloni, cu basmale colorate legate la piept. Tinerii cu berete, cu părul destul de lung se întreţineau în „Mac's Bar” discutând despre valori plastice şi abstracţiune în artă.

A doua zi după sosirea domnului Parker Pyne, doamna Chester îi făcu câteva remarci convenţionale în legătură cu priveliştea şi cu probabilitatea ca vremea să se menţină frumoasă Apoi ea discută puţin cu doamna din Germania despre tricotat şi schimbă câteva cuvinte plăcute despre trista situaţie politică cu doi domni danezi, care-şi petreceau timpul sculându-se în zori şi mergând pe jos câte unsprezece ore.

Domnului Parker Pyne i se păru că Basil Chester este un tânăr foarte plăcut. I se adresa domnului Parker Pyne cu „sir” şi asculta foarte politicos orice-i spunea bărbatul mai în vârstă. Câteodată cei trei englezi serveau cafeaua împreună după masa de seară. După trei zile, Basil se retrase cam după zece minute şi domnul Parker Pyne rămase tęte-ŕ-tęte cu doamna Chester.

Vorbiră despre flori şi îngrijirea lor, despre starea lamentabilă a lirei engleze, despre cât de scumpă devenise viaţa în Franţa şi despre dificultatea de a servi un ceai bun după amiaza.

Ori de câte ori pleca fiul ei seara, domnul Parker Pyne observa tremurai repede ascuns al buzelor ei, dar ea îşi revenea imediat şi discutau în mod plăcut pe temele mai sus menţionate.

Încetul cu încetul începu să vorbească despre Basil – despre cât de bine mersese la şcoală, – „ a fost printre primii în clasa a XI-a, să ştiţi”.

— De faptul că toată lumea ţine la el, despre cât de mândru ar fi fost tatăl său dacă ar fi trăit, despre cât de mulţumită era că Basil n-a fost niciodată „un zăpăcit”. „Desigur, îl îndemn întotdeauna să stea cu tinerii, dar, se pare, că într-adevăr preferă să rămână lângă mine”.

Rosti acest lucru cu un fel de plăcere modest reţinută.

Dar, deodată domnul Parker Pyne nu-i mai dădu răspunsul obişnuit, plin de tact pe care îl putea folosi ca de obicei Cu uşurinţă. În locul acestuia spuse:

— O, bine, dar se pare că sunt o mulţime de tineri pe aici… Nu în hotel, ci în împrejurimi.

Auzind acestea, observă că doamna Chester se crispă. Ea spuse:

— Bineînţeles, sunt o mulţime de pictori.

Poate că era demodată… Arta adevărată, desigur, era cu totul altceva, dar foarte mulţi tineri se ocupă cu acest nou tip de artă ca un pretext pentru a-şi pierde vremea şi a nu face nimic… Şi fetele beau din cale – afară de mult.

În ziua următoare, Basil îi spuse domnului Parker Pyne:

— Sunt grozav de bucuros, sir, că locuiţi aici, mai ales pentru mama. Îi place seara să discute cu dumneavoastră.

— Ce-aţi făcut când aţi venit prima dată aici?

— De fapt, jucam mereu „piquet” (joc de cărţi).

— Înţeleg.

— Dar cum să nu te plictiseşti de „piquet”. Când de fapt am câţiva prieteni aici – un grup grozav de vesel. Nu cred că mamei îi place de ei. Râse ca şi cum asta ar fi trebuit să amuze pe cineva. Problema este cu cei foarte demodaţi… Chiar şi fetele în pantaloni o şochează!

— Ia te uită, zise Parker Pyne.

— Eu îi tot spun că trebuie să te mişti odată cu vremurile… Fetele de acasă, din jurul nostru, sunt îngrozitor de plicticoase…

— Înţeleg, zise Parker Pyne.

Toate acestea îl interesau foarte mult. Era spectator la o dramă minoră, dar nu fusese invitat să participe la ea.

Şi-apoi, implacabilul – din punctul de vedere al domnului Parker Pyne – se întâmplă. O doamnă extravagantă pe care o cunoştea veni să stea la „Mariposa”. Se întâlniră la ceainărie în prezenţa doamnei Chester.

Noua venită exclamă:

— Ia te uită, e domnul Parker Pyne – unicul domn Parker Pyne! Lat o şi pe Adela Chester! Vă cunoaşteţi? O, deja? Staţi la acelaşi hotel? El e unicul vrăjitor original, Adela – minunea secolului – risipeşte toate necazurile cât ai clipi! Nu ştiai? N-ai auzit de el? Nu i-ai citit anunţurile! „Vă aflaţi în dificultate? Consultaţi-l pe domnul Parker Pyne! „. Nu există lucru pe care nu-i poate face. Bărbaţi şi neveste care săreau săşi scoată ochii sunt împăcaţi de el… Dacă te-ai plictisit de viaţă, te pune să treci prin cele mai palpitante aventuri. Cum ţi-am zis, omul e pur şi simplu un vrăjitor!

A mai continuat mult timp aşa, domnul Parker Pyne refuzând din când în când, cu modestie, laudele. Nu-i plăcea felul în care doamna Chester îl privea. I-a plăcut şi mai puţin când a văzut-o întorcându-se pe plajă, discutând aprins cu guraliva persoană care-i ridicase atâtea osanale.

Punctul culminant se ivi mai curând decât se aşteptase. Chiar în seara aceea, după cafea, doamna Chester îi spuse brusc:

— Vreţi să veniţi în salonul cel mic, domnule Pyne? Aş dori să vă spun ceva.

Nu putu decât să accepte şi să se supună.

Doamna Chester se pierdea vizibil cu firea şi când uşa salonaşului se închise în urma lor, clacă. Se aşează şi izbucni în lacrimi.

— Băiatul meu, domnule Parker Pyne trebuie să-l salvaţi. Mi se frânge inima!

— Dragă doamnă, doar ca străin…

— Nina Wycherley susţine că puteţi face orice. Mi-a spus că pot avea toată încrederea în dumneavoastră. M-a sfătuit să vă mărturisesc totul… Şi că dumneavoastră o să faceţi ordine. Mi-a zis că trebuie să am toată încrederea în

dumneavoastră. M-a sfătuit să vă spun totul… Şi că dumneavoastră o să îndreptaţi lucrurile.

În sinea lui, domnul Parker Pyne o blestemă pe plicticoasa doamnă Wycherley. Resemnându-se spuse:

— Bine, hai să cercetăm problema cu de-amănuntul. E vorba de o fată, nu?

— V-a povestit băiatul despre ea?

— Numai indirect.

Cuvintele curgeau într-un şuvoi năvalnic din gura doamnei Chester:

— Fata era îngrozitoare. Bea, înjura… Purta haine de nedescris. Sora ei locuia în apropiere – era căsătorită cu un pictor – un olandez. Cu toţii erau cât se poate de neplăcuţi. Jumătate dintre artişti trăiau împreună fără să fie căsătoriţi. Basil era complet schimbat. Întotdeauna fusese atât de liniştit, interesat numai de probleme serioase. La un moment dat era pe punctul de a se apuca de arheologie…

— Bine, bine, zise domnul Parker Pyne, natura îşi va lua revanşa.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nu e sănătos pentru un tânăr să fie interesat de subiecte serioase. Trebuie să fie şi caraghios, îndrăgostindu-se mereu de câte o fată.

— Vă rog să fiţi serios, domnule Pyne.

— Dar sunt foarte serios. Nu cumva tânăra e cea care a servit ceaiul cu dumneavoastră ieri?

O observase… Cu pantalonii ei de lână gri… Cu eşarfa roşie legată la întâmplare peste piept… Cu rujul roşu aprins şi faptul că ceruse un cocteil în loc de ceai.

— Aţi văzut-o? De neînchipuit! Nu e tipul de fată care i-a plăcut vreodată lui Basil.

— Nu prea i-aţi dat multe ocazii să admire vreo fată, nu-i aşa?

— Eu?

— Ţinea prea mult la compania dumneavoastră! Rău! Totuşi, îndrăznesc să cred că va depăşi acest moment dacă

nu precipitaţi lucrurile.
— Dar nu înţelegeţi. El vrea să se căsătorească cu fata asta – Betty Gregg – sunt logodiţi.
— Au mers aşa departe?
— Da. Domnule Parker Pyne trebuie să faceţi ceva. Trebuie sămi salvaţi băiatul de la această căsătorie dezastruoasă! Îi va ruina toată viaţa.
— Nimeni nu le poate ruina viaţa decât ei înşişi.
— A lui Basil va fi ruinată, spuse doamna Chester cu convingere.
— Nu-i port eu grija lui Basil.
— Nu vă îngrijorează fata?
— Nu, dumneavoastră mă îngrijoraţi. Exageraţi drepturile de mamă.
Doamna Chester îl privi uşor uluită.
— Ce sunt anii dintre 2o şi 4o? Alimentaţi, legaţi de relaţii personale şi emoţionale. Aşa trebuie să fie. Asta-i viaţa! Dar mai târziu urmează o nouă etapă. Gândeşti, observi viaţa, descoperi câte ceva despre alţi oameni şi adevărul despre tine însuţi. Viaţa devine reală… Importantă. O vezi ca pe un întreg. Nu numai ca pe o scenă – scena pe care tu joci ca un actor. Nici un bărbat şi nici o femeie nu este cu adevărat el însuşi (sau ea însăşi) până la 45 de ani. Abia atunci se profilează individualitatea.
Doamna Chester spuse:
— M-am dedicat toată lui Basil. El înseamnă totul pentru mine.
— Vedeţi, nu trebuia. De aceea plătiţi acum. Iubiţi-l cât vreţi de mult, dar sunteţi Adela Chester, ţineţi minte o persoană, nu numai mama lui Basil.
— O să ni se frângă inima dacă Basil îşi distruge viaţa, spuse aceasta.
Îi privi trăsăturile delicate ale feţei, colţurile gurii lăsate în jos dezvăluiau un aer melancolic. Era, într-un fel, o femeie de treabă. Nu vroia s-o jignească. Adăugă doar:
— Am să văd ce pot face.

Basil Chester era gata să stea de vorbă, nerăbdător să-şi susţină propriul punct de vedere.

— Treaba asta a ajuns de groază. Mama e disperată… Plină de prejudecăţi, demodată. Numai dacă ar vrea, şiar da seama ce fată bună e Betty.

— Şi Betty?

El oftă.

— Cu Betty e al naibii de dificil! Dacă s-ar da puţin pe brazdă – vreau să zic dacă ar renunţa la ruj pentru o zi – lucrurile ar sta cu totul altfel. Pare să-şi dea osteneala să fie cât mai modernă tocmai când e mama de faţă.

Domnul Parker Pyne zâmbi.

— Betty şi mama sunt două dintre persoanele cele mai drăguţe din lume; aş fi crezut că o să se îndrăgească de la prima vedere.

— Trebuie să înveţi o mulţime, tinere, spuse domnul Parker Pyne.

— Aş vrea să veniţi cu mine s-o vedeţi pe Betty şi să discutăm toate lucrurile astea.

Domnul Parker Pyne acceptă invitaţia cu plăcere.

Betty, sora şi soţul acesteia locuiau într-o vilă mică, dărăpănată la ceva distanţă de mare. Existenţa lor era de o simplitate desăvârşită. Ca mobilă se aflau trei scaune, o masă şi paturi. Mai era un dulap în perete ce conţinea necesarul de ceşti şi farfurii. Hans era un tânăr vioi, cu părul blond ce-i stătea ca la un arici. Vorbea o engleză foarte ciudată, cu o repeziciune incredibilă, în timp ce se plimba încolo şi încoace. Stella, soţia sa, era micuţă şi blondă. Betty Gregg avea părul roşu, pistrui şi ochi bănuitori. Observă că nu era chiar aşa de machiată, cum fusese cu o zi mai înainte la „Pino d'Oro”.

Îi oferi un cocteil şi-i făcu cu ochiul:

— Te-ai băgat în treaba asta până în gât?

Domnul Parker Pyne dădu din cap afirmativ.

— Şi de partea cui suntem, bătrâne? De partea tinerilor sau a doamnei care se împotriveşte?

— Pot să vă pun o întrebare?
— Desigur.
— Aţi avut foarte mult tact în legătură cu lucrurile astea?
— Câtuşi de puţin, spuse sinceră domnişoara Gregg. Dar pisica aia bătrână m-a înfuriat (privi în jurul ei să se asigure că Basil n-o auzea). Femeia aia pur şi simplu mă înnebuneşte. L-a ţinut tot timpul pe Basil legat de fusta ei – ceea ce-l face pe un bărbat să pară un prost. Dar Basil nu e deloc prost. Şi apoi, ea este teribil de pukka sahib.
— Asta nu-i chiar aşa un lucru rău. Este doar mai puţin modern în prezent.
Betty Gregg îl privi cu ochi sclipitori.
— Vreţi să spuneţi că asta seamănă cu aşezarea scaunelor Chippendale în pod, în perioada Victoriană? Mai târziu le cobori din nou şi spui: „Nu sunt minunate”?
— Cam aşa ceva.
Betty Gregg rămase gânditoare.
— Poate că aveţi dreptate. Să fiu sinceră. De fapt, Basil m-a înfuriat… Cu grija lui în privinţa impresiei pe care aveam s-o fac asupra mamei sale. M-a împins dintr-o extremă într-alta. Chiar şi acum cred c-ar putea să renunţe la mine „dacă mama sa îl ţine bine în frâu.
— S-ar putea, spuse Parker Pyne. Dacă ea ar aborda problema aşa cum trebuie.
— Aveţi de gând să-i spuneţi cum trebuie să facă? Ştiţi că no să se gândească la aceasta. Ea o să continue să ne dezaprobe şi asta n-o să rezolve nimic. Dar, dacă o ajutaţi…
Îşi muşcă buzele… Îşi ridică ochii albaştri sinceri spre el.
— Am auzit de dumneata, domnule Parker Pyne. Se spune că aveţi cunoştinţe despre natura umană. Credeţi că Basil şi cu mine ne vom împăca sau nu?
— Aş vrea să-mi răspundeţi la trei întrebări.
— Test de potrivire? Bine, continuaţi.
— Dormiţi cu fereastra deschisă sau închisă?
— Deschisă. Îmi place să am mult aer.
— Dumitale şi lui Basil vă plac aceleaşi feluri de mâncare?

— Da.

— Vă place să vă culcaţi devreme sau târziu?

— De fapt, devreme. La zece şi jumătate casc – şi în sinea mea mă simt în formă dimineaţa – dar, bineînţeles că n-o mărturisesc.

— Cred că vă potriviţi foarte bine, spuse domnul Parker Pyne.

— Un test cam superficial.

— Câtuşi de puţin. Ştiu cel puţin şapte căsătorii complet distruse, pentru că soţului îi plăcea să stea până la miezul nopţii şi soţia se culca la nouă şi jumătate, sau invers.

— E păcat că nu toată lumea poate fi fericită, spuse Betty. Uite, Basil şi cu mine… Iar mama lui să ne dea binecuvântarea sa.

Domnul Parker Pyne tuşi.

— Cred, zise el, că asta s-ar putea aranja.

Ea îl privi cu îndoială.

— Acum mă întreb dacă nu mă duceţi cumva cu vorba?

Pe faţa domnului Parker Pyne nu se putea citi nimic.

Pe doamna Chester el o linişti, dar în mod vag. O logodnă nu era o căsătorie. El avea să plece la „Soller” pentru o săptămână. Îi sugeră ca linia ei de conduită să fie neutră. Să pară că acceptă situaţia.

Petrecu o săptămână foarte plăcută la „Soller”.

La întoarcere, descoperi că avusese loc o schimbare cu totul neaşteptată.

Cum intră în „Pino d'Oro”, primul lucru pe care îl zări fu doamna Chester şi Betty Gregg servind ceaiul împreună. Basil nu era acolo. Doamna Chester arăta frământată. Şi Betty părea cam palidă. Abia dacă se machiase şi pleoapele erau roşii ca şi cum plânsese.

L-au salutat amândouă prieteneşte, dar niciuna n-a adus vorba de Basil.

Deodată o auzi pe fata de lângă el trăgându-şi din greu răsuflarea ca şi cum ceva o rănise. Domnul Parker Pyne îşi întoarse capul.

Basil Chester urca treptele dinspre mare. Cu el era o fată de o frumuseţe aşa exotică încât pur şi simplu îţi tăia respiraţia. Era brunetă şi avea o siluetă splendidă. Oricine observa că nu purta decât un singur articol de îmbrăcăminte de un albastru pal. Era machiată din abundenţă cu pudră compactă şi cu un ruj de o nuanţă ţipătoare, dar cosmeticile îi puneau şi mai mult în valoare remarcabila ei frumuseţe. Cât îl priveşte pe tânărul Basil, el părea că nu mai e în stare să-şi mai ia ochii de la faţa ei.

— Ai întârziat foarte mult, Basil, îi spuse mama. Urma s-o duci pe Betty la barul Mac.

— E vina mea, Se fandosi frumoasa necunoscută. Tocmai am tras la mal. Se întoarse spre Basil: îngeraş, adu-mi ceva cu tărie înăuntru!

Îşi scoase pantoful şi-şi întinse picioarele care aveau unghiile de un verde smarald ca să fie în ton cu cele de la mâini.

Nu le acorda atenţie celor două femei, dar se lăsă într-o parte spre Parker Pyne.

— Teribilă e insula asta, spuse ea. Muream de plictiseală până l-am întâlnit pe Basil. E adorabil!

— Domnul Parker Pyne – domnişoara Ramona, spuse doamna Chester.

Fata dădu din cap la prezentare, etalând un zâmbet leneş.

— Cred că am să vă spun Parker chiar de la început, murmură ea. Pe mine mă cheamă Dolores.

Basil se întoarse cu băuturile. Domnişoara Ramona îşi împărţea conversaţia (dacă aşa putea fi numită, ea constând mai ales din priviri) între Basil şi Parker Pyne. Pe cele două femei nu le băga în seamă câtuşi de puţin. Betty încercă o dată sau de două ori, dar cealaltă fată se mulţumi s-o privească şi să caşte.

Deodată Dolores se ridică.

— De acum trebuie să plec. Stau la celălalt hotel. Mă conduce cineva acasă?

Basil sări în picioare.

— Vin eu cu tine.

Doamna Chester spuse:

— Basil, dragul meu…

— Mă întorc imediat, mamă.

— Nu e el băiatul mamii? Întrebă domnişoara Ramona aşa în general. Te ţii de poala ei, nu-i aşa?

Basil se înroşi şi părea stingherit. Domnişoara Ramona dădu din cap în direcţia doamnei Chester, îi zâmbi zdrobitor domnului Parker Pyne şi se depărtă împreună cu Basil.

După ce plecară, se aşternu o tăcere cam stingheră. Parker Pyne nu vroia să vorbească primul. Betty Gregg îşi răsucea degetele şi se uita la mare. Doamna Chester se făcuse roşie şi arăta supărată.

Betty spuse:

— Ei, ce ziceţi de noua noastră achiziţie din golful Pollensa?

Vocea ei nu era prea sigură. Domnul Parker Pyne rosti prevăzător:

— Puţin… Cam… Cam exotic.

— Exotic?

Betty izbucni într-un râs scurt, plin de amărăciune. Doamna Chester spuse:

— E îngrozitoare… Îngrozitoare. Basil trebuie să fi înnebunit.

Betty spuse pe un ton ascuţit:

— Totu-i în ordine cu Basil.

— Unghiile de la picioarele ei, făcu doamna Chester cu o senzaţie de greaţă.

Betty se ridică deodată.

— Doamnă Chester, mai bine mă duc acasă şi nu mai rămân la cină.

— O, draga mea, Basil va fi dezamăgit.

— Chiar? Întrebă Betty râzând scurt. Oricum, mai bine plec. Mă cam doare capul.

Le zâmbi amândurora şi se depărtă. Doamna Chester se întoarse către domnul Parker Pyne.

— Aş fi vrut să nu fi venit niciodată în locul ăsta… Niciodată!

Domnul Parker Pyne dădu din cap trist.

— N-ar fi trebuit să fi plecat, spuse doamna Chester. Dacă aţi fi fost aici, asta nu s-ar fi întâmplat.

Domnul Parker Pyne se vedea obligat să răspundă.

— Dragă doamnă, pot să vă asigur că atunci când este vorba de o tânără frumoasă n-am nici cea mai mică influenţă asupra fiului dumneavoastră. El… Da… Pare să aibă o fire aprinsă.

— N-a fost niciodată aşa, spuse doamna Chester pe un ton plângăreţ.

— Ei bine, spuse Parker Pyne, încercând s-o înveselească, această nouă atracţie pare să-i fi risipit dragostea pentru domnişoara Gregg. Asta trebuie să vă convină de minune.

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, replică doamna Chester. Betty este un copil drăguţ şi devotat lui Basil. Suportă foarte demn toate astea. Cred că băiatul meu a înnebunit.

Domnul Parker Pyne primi această schimbare de atitudine fără să se mire. Mai întâlnise inconsecvenţe la femei mai înainte. Spuse blând:

— Nu tocmai nebun… Doar vrăjit.

— Fiinţa aia e un Dago. E imposibilă.

— Dar extrem de frumoasă.

Doamna Chester mârâi. Basil urcă în fugă treptele dinspre mare.

— Helo, mater, iată-mă. Unde-i Betty?

— Betty a plecat acasă cu o durere de cap. Nici nu mă mir.

— Supărată, vrei să zici.

— Mi se pare, Basil, că te porţi extrem de urât cu Betty.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mamă, nu mai fă atâta gură. Dacă Betty o să facă atâta caz ori de câte ori o să vorbesc cu o altă fată, atunci frumos stil de viaţă o să ducem împreună.

— Dar sunteţi logodiţi.

— O, suntem logodiţi, foarte bine. Asta nu înseamnă că n-o să mai avem prieteni de-ai noştri. În zilele noastre, oamenii trebuie să-şi ducă vieţile lor şi să încerce să reteze gelozia.

Se opri.

Uite ce este, dacă Betty nu ia cina cu noi… Mă gândesc să mă întorc la „Mariposa”. Ei m-au invitat să iau masa acolo.

— O, Basil…

Băiatul îi aruncă o privire exasperată şi apoi o luă la goană în jos pe scări.

Doamna Chester îl privi cu înţeles pe Parker Pyne.

— Vedeţi, spuse ea.

El vedea.

Afacerea a atins punctul culminant câteva zile mai târziu. Betty şi Basil urmau să plece la o plimbare mai lungă şi să ia masa de prânz la un picnic. Betty veni la „Pino d'Oro” şi descoperi că Basil uitase de acest plan şi plecase la „Formentor” pentru toată ziua, împreună cu grupul din care făcea parte Dolores Ramona.

În afară că şi-a strâns buzele pungă, fata nu schiţă vreun alt gest. Totuşi, se ridică de îndată şi rămase în faţa doamnei Chester (cele două femei erau singure pe terasă).

— E în regulă, spuse ea. Nu contează. Dar, cu toate acestea, cred că ar fi mai bine să contramandăm totul. Îşi scoase din deget ineluşul pe care Basil i-l dăduse până când avea să-i cumpere un adevărat inel de logodnă.

— Sunteţi bună să i-l daţi înapoi, doamnă Chester? Şi să-i spuneţi că totul e în regulă, să nu-şi facă probleme…

— Betty dragă, nu fă asta! El pe tine te iubeşte… Cu adevărat.

— Aşa se pare, nu-i aşa? Spuse fata râzând. Nu, am şi eu mândria mea. Spuneţi-i că totul e în ordine şi că-i urez noroc.

Când Basil se întoarse la asfinţit fu întâmpinat cu o furtună de reproşuri. El se înroşi la vederea inelului său.

— Deci, astea sunt sentimentele ei, nu-i aşa? Atunci aş zice că-i lucrul cel mai bun.

— Basil!
— Da, n-am dus-o prea bine în ultimul timp.
— Dar a cui a fost vina?
— Nu văd de ce-ar fi fost a mea în mod deosebit. Gelozia îmi repugnă şi zău nu văd de ce tu pui la inimă treaba asta. Doar tu mai rugat să nu mă însor cu Betty.
— Asta a fost înainte 'de a o cunoaşte. Basil, dragul meu, doar nu te gândeşti să te însori cu cealaltă fiinţă.
Basil Chester spuse sobru:
— M-aş însura cu ea pe loc, dacă ea ar vrea, dar mă tem că nu-i dispusă.
Fiori reci o trecură pe doamna Chester. Îl căută şi îl găsi pe Parker Pyne, care citea o carte într-un colţ.
— Trebuie să faceţi ceva! Trebuie să. Faceţi ceva! Viaţa băiatului meu va fi distrusă.
Domnul Parker Pyne începuse să cam obosească de distrugerea vieţii lui Basil Chester.
— Ce pot să fac?
— Mergeţi şi staţi de vorbă cu fiinţa aceea groaznică. Dacă este nevoie, daţi-i bani să plece de aici.
— Asta s-ar putea dovedi foarte costisitor.
— Nu-mi pasă.
— E păcat. Poate că mai sunt alte căi.
Ea mai puse o întrebare. El dădu din cap negativ.
— Nu vă promit nimic, dar am să văd ce pot face. Am mai rezolvat probleme de astea mai înainte. Apropo, nici un cuvânt lui Basil. Asta ar putea fi fatal.
— Bineînţeles că nu.
Domnul Parker Pyne se întoarse de la „Mariposa” la miezul nopţii. Doamna Chester îl aşteptase.
— Ei? Întrebă ea pe nerăsuflate.
Ochii lui sclipeau.
— Seniorita Dolores Ramona va pleca din Pollensa mâine dimineaţă şi va părăsi insula mâine seară.
— O, domnule Parker Pyne! Cum aţi reuşit?

— N-o să vă coste nici un cent, spuse Parker Pyne. Ochii îi scânteiară din nou. Ne-am închipuit doar c-aş putea avea o influenţă asupra ei… Şi am avut dreptate.

— Sunteţi minunat. Nina Wycherley a avut perfectă dreptate. Trebuie să-mi spuneţi… Da. Onorariul.

Domnul Parker Pyne îşi ridică mâna.

— Nici un penny. A fost o plăcere. Sper ca totul să meargă bine. Sigur că băiatul va fi foarte supărat la început când va descoperi că ea a dispărut şi nu a lăsat nici o adresă. Luaţi-l uşor o săptămână sau două.

— Numai dacă Betty l-ar ierta…

— Sunt sigur c-o să-l ierte. Fac un cuplu drăguţ. Apropo, plec şi eu mâine.

— O, domnule Parker Pyne, o să vă ducem lipsa.

— Poate că e mai bine să plec înainte ca băiatul ăla al dumneavoastră să se îndrăgostească de o a treia fată.

Domnul Parker Pyne stătea aplecat peste balustrada vaporului şi se uita la luminile din Palma. Lângă el se afla Dolores Ramona. El spunea cuvinte de apreciere:

— O treabă minunată, Madeleine. Îmi pare bine că te-am sunat să vii încoace. E ciudat mai ales că eşti o fată atât de liniştită, căreia îi place să stea acasă.

Madeleine de Sara, alias Dolores Ramona, alias Maggie Sayers spuse timid:

— Mă bucur că ţi-a plăcut, domnule Parker Pyne. A fost o mică schimbare drăguţă. Mă gândesc să cobor şi să mă duc la culcare înainte ca vasul să pornească. Sunt un marinar atât de rău.

Câteva minute mai târziu Parker Pyne simţi o mână pe umăr. Se întoarse şi dădu cu ochii de Basil Chester.

— Am vrut să vin să vă conduc, domnule Parker Pyne, să vă transmit complimentele lui Betty, mulţumirile ei şi ale mele. Aţi dat o lovitură măreaţă. Betty şi cu mama sunt prietene la cataramă. Mi-e ruşine că a trebuit s-o păcălesc pe bătrâna mea dragă, dar ea făcea lucrurile imposibile. Oricum totul e în regulă acum. Trebuie numai să am grijă să

fac pe supăratul încă vreo două zile. Eu şi cu Betty îţi suntem infinit de recunoscători.

— Vă doresc multă fericire, spuse Parker Pyne.

— Mulţumesc.

Urmă o pauză, după care Basil zise într-o doară:

— Domnişoara de Sara e pe-aici? Aş vrea să-i mulţumesc şi ei.

Domnul Parker Pyne îi aruncă o privire pătrunzătoare. Spuse:

— Mă tem că domnişoara de Sara s-a dus să se culce.

— O, îmi pare rău, poate am s-o văd odată la Londra.

— De fapt, pleacă în America aproape imediat cu treburi pentru mine.

— O! Tonul lui Basil era nedefinit. Bine, zise el. Am să trec…

Domnul Parker Pyne zâmbi. În drumul spre cabina sa bătu în uşa Madeleinei.

— Ce faci, dragă? Bine? Tânărul nostru prieten a fost aici. Obişnuitul atac uşor de „madeleinită”. O să-i treacă într-o zi, două, dar eşti într-adevăr răpitoare.

SFÂRŞIT